

at der rent forsøgsvis gives Ministeriet en Bemyndigelse til at lempe Lodspligten for mindre Sejlskibe i alle Farvande og for visse Klasser af Skibe i bestemte Farvande. Det første Punkt, at lempe Reglerne for Sejlskibe i alle Farvande, forklarer sig selv, hvorimod det sidste, at lempe Bestemmelserne for visse Klasser af Skibe i bestemte Farvande, trænger til en Forklaring. Dette har Hensyn til specielle Forhold, idet det høje Marineministerium har oplyst, at Forholdene ere saa grelle, at det er forekommet, at Skibe have maattet tage eller betale Lods, fordi de have ladet sig bugseres fra eet Sted til et andet i samme Havn. Sligt er selvfølgelig en Urimelighed, der ikke bør finde Sted, og Udvalget har derfor fundet Anledning til at stille Ændringsforslaget under Nr. 1. Jeg anbefaler det høje Ting at stemme for dette og for Ændringsforslaget under Nr. 3, der bestemmer, at Loven skal optages til Revision særlig med Hensyn til dette Punkt inden 1ste Januar 1915.

Jeg skal ikke omtale de øvrige Punkter, om hvilke der har været forhandlet, nærmere, idet, som jeg nævnedes før, Udvalgets Betænkning paa de fleste Punkter vil give et Fingerpeg med Hensyn til Udvalgets Opfattelse af disse Spørgsmaal. Jeg skal kun udtale, at det er mit Haab, at den højtærede Minister kan imødekomme Udvalgets Henstillinger om Revision af Lodstaksterne og om en Samvirken med Ministeriet for Handel og Søfart, saa at man særlig kan komme ind paa en Samvirken med dette Ministerium med Hensyn til den Række Omraader, som er nævnt i vor Betænkning. Det paahviler mig endelig som Ordfører at henstille til den højtærede Minister at have Opmærksomheden henvendt paa den Konkurrence fra „kendte“ Mænds Side, som finder Sted overfor de privilegerede Lodserier.

Til Slutning skal jeg altsaa anbefale det høje Ting at stemme for samtlige Ændringsforslag, der foreligge fra Udvalget.

Christian Rasmussen: Det gør mig ondt, at jeg maa begynde med at nedlægge den skarpeste Protest mod den Maade, hvorpaa den af Udvalget enstemmigt valgte Ordfører har røgtet sit Hvert her i Dag, mod den Maade, hvorpaa han stik imod Aftalerne og stik imod Betænkningen har draget de gamle Stridspunkter imellem Nyborg, Helsingør og Frederikshavn frem igen. Jeg vil dog tro, at selv hans egne Partifæller ville indrømme, at naar der er truffet en Aftale i saa Hen-

seende, bør den holdes, og saa maa man ikke grave de gamle Stridspunkter op. Paa dette Punkt nedlægger jeg altsaa den skarpeste Protest imod Ordførerens Udtalelser, og jeg vil ikke anerkende ham som Udvalgets Ordfører i saa Henseende. Endnu mindre naar han synes at ville give det Udseende af, at jeg i Udvalget skulde have indrømmet, at det, der var udøvet i Helsingør, var urigtigt. Noget saadant har jeg aldrig talt om. Jeg har i Udvalgets og særlig i Underudvalgets Møder om denne Sag sagt: Lad de gamle Stridspunkter ligge, der er ingen Grund til at grave dem op, og Ordføreren har stadig dækket sig: Jeg er loyal, og han har ogsaa ladet være i Betænkningen at benytte det, han egentlig har ønsket at benytte i saa Henseende, men altsaa kun, kan jeg forstaa, for at benytte det her i Salen. Det er illoyalt i højeste Grad. Jeg skal imidlertid ikke følge den ærede Ordfører paa de vilde Veje, han her er inde paa. Jeg vil dog haabe, at det ikke skal gentage sig her i Salen, at man faar den Slags Historier frem.

Udvalget har, maaske med Undtagelse af den ærede Ordfører, der altsaa synes at have haft en Bagtanke, været enig om, at med det foreliggende Lovforslag, hvis det bliver loyalt gennemført, ville i Virkeligheden de gamle Stridspunkter være ude af Verden, navnlig Striden om, hvilke Lodser der har Ret til at lodse i det ene eller andet Distrikt. Saa bliver det saaledes, at Lodserne ere til for Skibsfartens Skyld, og saa bliver det ikke, som det for Øjeblikket er, Skibsfarten, der er til for Lodsernes Skyld. Disse Stridigheder ville ganske sikkert være ude af Verden med Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag, maaske dog saaledes, at der kan være enkelte Ændringer at foretage. Vi ere i Udvalget ikke saa sikre paa, at Loven fuldt ud bliver, som den burde være, men noget naar man dog. Derfor have vi foreslaaet en Prøvetid, der kommer til at strække sig over $2\frac{1}{2}$ a 3 Aar, og hvis der saa er noget at rette i Loven, kunne vi faa det rettet og maaske derved faa en endelig Ordning af Lodsforholdene.

Men jeg kan ikke nægte, at min Partifælle i Udvalget og jeg havde ønsket allerede nu at komme ind paa, at man ansatte Lodserne som Statsbestillingsmænd. Vi ere paa det rene med, i Modsætning til den øvrige Del af Udvalget, at dertil vil det komme. Naar vi have resigneret ogsaa paa det Punkt, naar vi have gjort alt i Udvalget for at blive enige her, har